

Dominus noster Jesus-Christus, Filius Dei vivi, qui B. Petro Apostolo suo dedit potestatem ligandi atque solvendi, per suam piissimam misericordiam recipiat confessionem tuam, et restituat tibi stolam primam quam in Baptismate recepisti, et ego facultate mihi ab Apostolica Sede tributa indulgentiam plenariam, et remissionem omnium peccatorum tibi concedo. In nomine Pa~~X~~tris, et Filii, et Spiritus Sancti.

R. Amen.

Per sacrosancta humana reparationis mysteria remittat tibi omnipotens Deus omnes praesentis, et futurae vitae poenas, paradisi portas aperiat, et ad gaudia sempiterna perducat. *R. Amen.*

Benedicat te omnipotens Deus, Pa~~X~~ter, Filius, et Spiritus Sanctus. *R. Amen.*

At si infirmus esset tam morti proximus, ut tempus non suppeteret supradictis precibus, Sacerdos statim imperiatur ei prefatam benedictionem dicendo: Dominus noster Jesus-Christus, etc.

APPENDIX I.

DE VISITATIONE ET CURA INFIRMORUM.

(Ex Rit. Rom.).

Parochus in primis meminisse debet, non postremas esse muneras sui partes, ægrotantium curam habere. Quare cum primum noverit, quempiam ex Fidelibus curæ suæ commissis ægrotare, non expectabit ut ad eum vocetur, sed ultero ad illum accedat, idque non semel tantum, sed saepius, quatenus opus fuerit: horteturque parochiales suos, ut ipsum admoneant, cum aliquem in Parochia sua ægrotare contigerit, præcipue si morbus gravior fuerit.

Ad hoc juvabit, præsertim in amplis Parochiis, ægrotorum notam, seu catalogum habere, ut cujusque statum et conditionem cognoscat, eorumque memoriam facilius retinere, et illis opportune subvenire possit.

Quod si Parochus legitime impeditus, infirmorum, ut quando plures sunt, visitationi interdum vacare non potest: id præstandum curabit per alios Sacerdotes, si quos habet in Parochia sua (*nec id Parochorum tantum munus est, sed omnium etiam Sacerdotum*, ait S. Alp. M. de Lig.), aut saltem per laicos homines pios, et christiana charitate præditos.

Ægrotos visitans, ea, qua Sacerdotes Domini decet, honestate et gravitate se habeat, ut non ægris solum, sed sibi in domesticis verbo et exemplo proposit ad salutem.

Eorum vero præcipuam curam geret, qui humanis auxiliis destituti, benigni ac providi Pastoris charitatem et operam requirunt. Quibus si non potest ipse succurrere de suo, et eleemosynas illis, prout debet, si facultas suppetit, erogare, quantum fieri potest, sive per charitatis, vel alterius

nominis Confraternitatem, si in ea civitate, vel loco fuerit, sive per privatas, sive per publicas collectas et eleemosynas, illorum necessitatibus succurrendum curabit.

In primis autem spirituale ægrotantium curam suscipiat, omnemque diligentiam in eo ponat, ut in via salutis eos dirigat, atque à diabolice insidiis salutarium adjumentorum praesidio defendat, ac tueatur.

Accedat autem ad ægrotum ita paratus, ut in promptu habeat argumenta ad persuadendum apta, ac præsertim sanctorum exempla, quæ plurimum valent: quibus eum in Domino consoletur, excitet, ac recreet. Horeturque, ut omnem spem suam in Deo ponat, peccatorum suorum pœnitentia, divinam misericordiam implore, et infirmitatis pœnas, tamquam paternam Dei visitationem, patienter ferat, et ad salutem suam provenisse credat, ut vitam, moresque suos melius instituat.

Deinde qua par est prudentia et charitate, hominem ad sacram confessionem inducat, et confitentem audiat, etiam si velit totius vitæ peccata confiteri; ac si opus fuerit, tam infirmo, quam ejus familiaribus vel propinquis in memoriam revocet, quod Lateranensis Concilii, ac plurium Summorum Pontificum decretis cavitur sub gravibus pœnis, ne Medici ultra tertiam vicem ægrotos visitent, nisi prius ipsis certo constet, illos Confessionis Sacramento rite expiatos fuisse.

Illud præterea diligenter servari curabit, ne quis pro corporali salute aliquid ægroto suadeat, vel adhibeat, quod in detrimentum animæ convertatur.

Uni vero periculum immineat, Parochus monebit ægrotum, ne dæmonum astutia, neque Medicorum pollicitationibus, neque propinquorum, aut amicorum blanditiis se ullo modo decipi sinat, quo minus ea, quæ ad animæ salutem pertinent, opportune procuret, et qua par est devotione et celeritate, sancta Sacramenta, dum sana mens est, integri que sensus, religiose suscipiat, citra fallacem illam, ac perniciem procrastinationem, quæ plurimos ad æterna supplicia perduxit, in diesque fallente diabolo, perducit.

Quod si æger aliquis hortationibus ac monitis Sacerdotum vel amicorum et domesticorum consiliis adduci non potest, ut velit peccata sua confiteri, tunc non omnino desperanda res est, sed quamdiu ille vivit, repetendæ sunt frequenter variæ et efficaces Sacerdotum, et aliorum piorum hominum exhortationes; proponendaque æternæ salutis damna, et sempiternæ mortis supplicia; ostendendaque immensa Dei misericordia, eum ad pœnitentiam provocantis, ad ignoscendum paratissimi. Adhibenda sunt etiam tum privatæ, tum publicæ ad Deum preces, ad divinam gratiam impetrandam pro salute miseri decubentis.

Videbit quoque Sacerdos, quibus potissimum temptationibus, aut pravis opinionibus æger sit subjectus, eique, prout opus fuerit, apta remedia prudenter adhibebit.

Sacras imagines Christi Domini crucifixi, Beatae Mariæ Virginis, et Sancti, quem æger præcipue veneratur, ob oculos ejus apponi curabit. Vasculum item adsit aquæ benedictæ, qua frequenter aspergatur.

Proponet etiam ægrotanti, prout ejus conditio ferebat, alias breves Orationes, et pias mentis ad Deum excitationes; præsertim versiculos è Psalmorum libro, vel Orationem Dominicam, et Salutationem Angelicam, Symbolum Fidei, vel Passionis Domini Nostri meditationem, et Sanctorum martyria et exempla, ac cœlestis gloriæ beatitudinem.

« Si gratia Dei præeditum agnoscit, illi congratuletur; « amorem, bonitatem Altissimi erga nos in tribulationibus « præclarissime eluentem exaltet: indignitatem nostram « exaggeret, et debitum gratitudinis impendat. Si horrescit « infirmitatem, propter affectionem corporis, discurrat de « vanitate sæculi, de periculis quæ insunt sanitati, quibus « repente anima, et corpus æternaliter gehennæ traduntur « exurendi. Si propter cessationem ordinarii quæstus, et damnum familiæ, præbeat ei exempla quotidianæ Providentiae « Divinæ, sine qua, vel sanus, haud quaquam lucrifacere « posset. Si est impatiens, et subitæ naturæ, admittat ejus « rationes, in aliquibus condescendat, ut excitet ejus sibi

«affectionem: et ut opportunitas orietur, insinuet ei gaudium, quo Deus afficitur, dum nos aequo animo adversaferre intuetur: ostendat, quod libentissime Unigenitus «eiusdem Dei Filius, ut ei pareret, innumera pro nobis pertulit probra, et eum tam dire pro nobis Crucifixum ingenti «affectu ipsis verbis demonstret, fructus enumeret, qui ex «nostra tolerantia tam corporis, quam animæ denascuntur, «et ex opposito mala innumerabilia, quæ nobis parit nostra «recalcitratio. Si pusillanimis, adjuvet eum, certiorem reddendo, quod totus properet ad Paradisum, patriam nostram, dum per ignem tribulationis, ut argentum examinatur à Domino, ne vitæ oblivious, per prospera evagando, ad inferna descendat. Si mortem timet, edisserat pretiosam esse in conspectu Domini mortem Sanctorum; cum statutum sit omnibus hominibus semel mori; morti absque peccatis obviare tantum studendum esse, et in Domino jactandum cogitatum nostrum, in cuius manibus sunt sortes nostræ, et ipse, qui diligit nos, enutriet, et opem dabit nobis super lectum doloris nostri. Si metuit judicium Dei, prædicet ejus immensam misericordiam, quæ omnem nostram malitiam longe exsuperat, in qua innixus, per merita dolorum, et mortis Christi, ad portum salutis tutus perveniet. Si morbo ad mortem prémitur, et spe longioris vitæ delusus renuit confiteri, notificet, accedendum esse ad Deum adjutorem in opportunitatibus, in tribulatione. Discurrat de efficacia Sacramentorum, quæ aliquando et corpori sunt salutaria. De incertitudine vitæ significet, multos tali spe à diabolo illaqueatos fuisse, nunc autem per hoc perpetuas luere pœnas; earum acerbitatem exponat, et æternitatem testetur: suadeat pœnitentiam voluntariam, Deo gratam; coactam vero ingratam esse: videtur enim, ait D. Aug. confessio latronum; pro qua damnantur ad supplicia: et sic quibuscumque claudicationibus infirmi occurret Religiosus Medicus faciens se infirmum infirmis, ut infirmos lucrifaciat¹.»

¹ Ex Collect. P. Sannig.

Hæc tamen opportune et discrete suggestantur, ne ægroto molestia, sed levamen afferatur.

Consoletur infirmum, dicens, se pro eo in Missæ sacrificio, et aliis precibus oraturum, curaturumque ut alii itidem pro eo faciant, idque re ipsa præstabat.

Si morbus gravior, vel cum periculo fuerit, ægroto suadeat, ut dum integra mente est, rem suam omnem recte constituat, et testamentum faciat; si quid habeat alienum, restituat, et ad remedium animæ suæ pro facultatibus, quod in Domino ei placuerit, disponat: sed hæc suggestendo, omnis avaritiae nota caveatur.

Hortetur denique, ut si convaluerit, ante omnia ad Ecclesiam veniat, ubi Deo gratias agat de restituta valetudine, et sacram Communionem pie suscipiat; ac deinceps meliorem vitæ disciplinam teneat.

«Pauca hic insunt sed multa amplectuntur, quæ perito sufficiunt: studium enim charitatis, non paginæ, sed qui pro nobis se obtulit Patri Sacrificium in Ara Crucis, nostrosque languores tulit, et dolores portavit, plene nos edocebit, si eidem charitati pro viribus studere voluerimus: est sententia Spiritus S. in Eccli. vii: Non desis plorantibus in consolatione, et cum lugentibus ambula. Non te pigeat visitare infirmum: ex his enim in dilectione firmaberis.»

Varie Sententiae SS. Patrum, quibus Sacerdos in Visitatione infirmorum pro opportunitate uti poterit, juxta dispositionem eorumdem.

S. Chrys. Si non potes Sol fieri, fias Stella; dumtaxat ascende super terram, et incipe æmulari sideribus.

S. Laurent. Justin. Quis purgare refugiat, quis pati recusabit, cum Angelorum Regem Hominem factum in Crucis agnoverit pendere supplicio?

S. Chrysol. Timor si non fuerit amore temperatus, quamvis devotam servitatem, efficit contumacem.

S. Thom. Nota, quomodo Deus fuit armatus in Cruce;

habuit enim in capite galeam non de auro, sed de spinis; loricam non de ære, sed carnem immaculatam; in manibus non lanceam, vel gladium, sed magnos clavos, qui et in pedibus affixi, ut calcaria lucent; pro equo vero habuit ipsam Crucem.

S. Vinc. Fer. Cur tantopere vitam istam desideramus, in qua quanto plus vivimus, tanto plus peccamus; quanto vita est longior, tanto culpa est numerosior? Assidue vagatur Homo per prospera, et adversa, et ignorat quando, et quomodo morietur. Sicut enim Stella in Cœlo coruscans currit velociter, et repente deficit; vel sicut scintilla ignis subito extinguitur, et in cinerem reducitur, sic cito finitam datur cernere vitam.

S. Greg. Si consideremus, quæ, et quanta sunt, quæ nobis promittuntur in Cœlis, vilescent animo omnia quæ habentur in terris.

S. Aug. Aspice vulnera in Cruce pendentis, sanguinem morientis, pretium redimentis, cicatrices resurgentis, et videbis, quod caput habet inclinatum, cor apertum ad dilendum, brachia extensa ad amplexandum, totum Corpus exangue ad redimendum: taliter considera, ut tibi figuratur in corde, qui pro te fixus est in Cruce.

S. Bern. Experire, ò anima: Caput Angelicis tremendum spiritibus densitate spinarum pungitur. Facies speciosior præ filii hominum sputis Judæorum deturpatur. Oculi lucidiores Sole, caligant in morte. Aures, quæ audiunt Angelicos cantus, auscultant peccatorum insultus. Os, quod docet Angelos, felle, et acetō potatur. Pedes, quorum scabellum est terra, Cruci clavo affiguntur. Manus, quæ formaverunt Cœlos, in stipite extensæ clavis transfixæ sunt. Corpus cæditur: et lancea latus perforatur. Quid plura? non remansit in Christo nisi lingua, ut pro peccatoribus exoraret.

S. Petrus Chrysol. super illud prodigi filii: Surgam et ibo ad Patrem meum:

Qua spe, qua confidentia? Illa, quæ Patris est. Ergo perdidit, quæ erant filii; non amisit illa quæ Patris sunt. Apud

Patrem non intercedit extraneus, intus est in pectore Patris, ipse, qui in te venit, et exorat affectuose.

S. Aug. Cum me pulsat aliqua turpis cogitatio, recurro ad vulnera Christi. Cum me premit caro, recordatione vulnerum Christi resurgo. Cum diabolus mihi parat insidias, fugio ad vulnera Domini mei, et recedit à me. Nullum tam potens, et tam efficax medicamentum ad omnes tentationes devincendas, quam Redemptoris assidua meditatio mortis.

S. Cyprianus. Bonorum nostrorum non indiget Deus: nos tantum bonitate, et charitate, non necessitate desiderat.

S. Isidorus. Si dulciora quærimus, necesse est, ut prius amara toleremus.

S. Aug. Si non vis flagellum, non dabitur tibi hereditas.

S. Bonav. Majoris meriti est adversa patienter tolerare, quam bonis operibus insudare.

S. Bernard. Qui in hac vita flagellari non meretur, in inferno æternaliter torquebitur.

Idem. Levius sustinebimus infirmitates corporis, si ad memoriam reduxerimus mala, quæ fecimus.

S. Amb. Si vis justificari, fatere delictum tuum: solvit enim criminis nexus verecunda confessio.

S. Bonav. Nemo de pietate Dei diffidat, quoniam major est ejus misericordia, quam nostra miseria; et quisquis ad eum toto corde clamaverit, exaudiatur ab eo, quia misericors est.

S. Aug. Peccata Christum meum vincere non possunt, clavi, lanceaque clamant mihi, quod vere reconciliatus sum illi, si eum amavero.

S. Hieron. Magis Judas offendit Dominum, quia se suspendit, quam quod ipsum prodidit.

S. Aug. Pœnitentia vera non annorum numero censemur, sed amaritudine animi. Non enim longitudinem tantum requirit Deus, quantum affectum sincerissimum pœnitentis pensat.

Idem. Regnum cœlorum, ò Homo, aliud non requirit pretium, nisi te ipsum; tantum enim valet, quantum tuum est: te da, et habebis illud.

S. Isidorus. Confessio sanat, confessio justificat, confessio peccati veniam donat, omnis spes in confessione consistit.

S. Aug. Tanta est dulcedo future gloriæ, ut si gutta una in Infernum deflueret, totam ejus amaritudinem dulcem facheret.

Abbas Cellensis. Satan tolerabilius sustinet flammarum suarum, quam lacrymam nostram: acriusque contriti cordis lacryma, quam flamma infernalis incendii torquetur.

S. Greg. Nemo ad Deum aliquando flens accessit, qui non impetraverit quod postulavit: nullus ab eo beneficia dolenter optavit, qui non accepit.

S. Petrus Dam. Pia mens, quanto sibi terrena solatia deesse considerat, tanto magis appropinquare Spiritus Paracliti potentiam confidit.

S. Bern. Valde bona infirmitas, quæ docet hominem sanctitatem vitæ; cetera præcellit, quæ homini ad salutem adversa contingunt.

Theophilactus. O rem admiratione dignam! Si libenter patior, Deus donat mihi, et insuper debet mihi.

Hug. Card. Ex igne Divini Amoris sagittæ tribulationum veniunt.

S. Aug. Multa concedit Deus iratus, quæ non concederet propitius, ut nostræ importunitati assentiat.

S. Petrus Dam. Inter poenitentiam, Regnumque Cœlorum nihil medium.

S. Chrys. Magna violentia data est homini, in terra nasci, Cœlum rapere, et habere per virtutem, quod non potest per naturam.

S. Aug. Quanto majorem moram faciemus in peccato, tanto difficilior erit confessio; et confessio, quæ fit morte urgente, etsi non damnatur, ut mala, non est tamen Deo speciosa, sicut ea, quæ fit ex voluntate, non necessitate: est enim velut confessio latronum, qui non confitentur mala sua, nisi prius tormentis tentata; qua confessione damnantur ad supplicia.

Rup. Abbas. Christus sitiens mortuus est in Cruce, ut ostendat nihil esse in mundo, quod sitim expleat.

S. Bonav. Christus sibi voluit pro te manus, et pedes clavis perforari; ut cum ad ipsum perveneris, sic tuæ manus in suas intrent, et pedes in suos, ut sibi inseparabiliter conjungaris.

S. Bern. In Christi dilectione modus Amoris nullus debet esse: sine modo te dilexit, sine modo eum diligere debes. Modum dilectionis expressit pro te moriendo, tu quantum eum diligere debes, non potes; dilige ergo ex toto corde eum; à te ultra non querit.

Idem. Beata Virgo apud Filium, sicut Filius apud Patrem, procurat negotia, et petitiones nostras, et quod justitia Filii potest damnare, Matris misericordia liberat.

S. Bernardinus Senens. Maria Virgo hausit à Deo Patre fontalem fecunditatem, ad generandum omnes electos.

S. Bonav. Abyssus abyssum invocat, dum Mater Filium implorat.

S. Bern. Vas liquore plenum, si quo modo moveatur, de facili effundit liquorem; sic B. Virgo Maria, si precibus moveatur, effundit gratiam et misericordiam: est enim gratia plena.

S. Fulgentius. Dudum Cœlum, et terra corruiissent, si Maria precibus non sustentasset.

S. Bern. Nemo desperet, quamvis multorum sit scelerum sibi conscientis. Judex adest, quem timeas; sed et tibi Judicis Mater reorum unica spes.

S. Anselmus. Velocior est nonnumquam salus, memorato nomine Mariæ, quam invocato nomine Jesu: quia ipse ut Judex, aliquando non exaudit: invocato autem nomine Matris, etsi merita invocatoris non merentur, merita tamen Matris intercedunt.

Idem. Sicut hominem à Virgine aversum impossibile est salvari; sic hominem ad eam conversum impossibile est damnari.

S. Bonav. Nihil gratiae ad nos pervenit quod non transeat per manus Mariæ.

MODUS BENEDICENDI INFIRMOS.

(Ex Collect. P. Sannig.).

Si quis infirmus ex devotione petierit sacerdotalem benedictionem, super statum sue infirmitatis, Sacerdos cubiculum infirmi ingressus, primum dicat: Pax huic domui et omnibus habitantibus in ea.

Postea eum, lectum, et cubiculum aspergat aqua benedicta, dicens:

Antiph. Asperges me, Domine, hyssopo, et mundabor: lavabis me, et super nivem dealbabor.

Psalm. Miserere mei Deus secundum magnam misericordiam tuam, etc.

Gloria Patri, et Filio, et Spiritui Sancti, etc.

Repetat: Asperges me, etc.

¶. Adjutorium nostrum, etc.

¶. Dominus vobiscum. ¶. Et cum spiritu tuo.

OREMUS.

Exaudi nos, Domine sancte, Pater omnipotens, æterne Deus, et mittere digneris Sanctum Angelum tuum de Cœlis, qui custodiat, foveat, protegat, visitet atque defendat omnes habitantes in hoc habitaculo. Per Christum, etc. Poterit postea dicere Litanias B. Virginis, vel Psalm. Domine ne in furore tuo, etc., ut infra pag. 425, vel Psalm. Misere re, etc., ut supra pag. 221, vel Psalm. Qui habitat in adjutorio Altissimi, ut supra pag. 200.

Postea subjugat:

Kyrie eleison. Christe eleison. Kyrie eleison. Pater nos ter, etc.

¶. Et ne nos inducas in temptationem.

¶. Sed libera nos à malo.

¶. Salvum fac servum tuum.

¶. Deus sperantem in te.

¶. Mitte ei Domine auxilium de Sancto.

¶. Et de Sion tuere eum.

¶. Nihil proficiat inimicus in eo.

¶. Et filius iniquitatis non apponat nocere ei.

¶. Esto ei, Domine, turris fortitudinis.

¶. A facie inimici:

¶. Dominus opem ferat illi.

¶. Super lectum doloris ejus.

¶. Domine, exaudi orationem meam!

¶. Et clamor meus ad te veniat,

¶. Dominus vobiscum. ¶. Et cum spiritu tuo.

OREMUS.

Exaudi, quæsumus, Domine, supplicum preces, et contentum tibi parœ peccatis, ut pariter nobis indulgentiam tribuas benignus, et pacem.

Ineffabilem nobis, Domine, misericordiam tuam clementer ostende, ut simul nos et à peccatis omnibus exuas, et à poenis, quas pro his meremur, eripias.

Omnipotens sempiterne Deus, infirmitatem famuli tui propitius respice, atque ad eum protegendum dexteram tuæ Majestatis extende.

Deus, infirmitatis humanæ singulare præsidium, auxilii tui super infirmum famulum tuum ostende virtutem, ut ope misericordiae tuæ adjutus, Ecclesiæ sanctæ incolumis representari mereatur.

Concede hunc famulum tuum, quæsumus Domine Deus, perpetua mentis et corporis sanitatem gaudere, et gloriosæ B. Mariæ semper Virginis intercessione à presenti liberari tristitia, et æterna perfrui lætitia. Per Christum Dominum nostrum. ¶. Amen.

¶. Dominus vobiscum. ¶. Et cum spiritu tuo.

¶. Initium Sancti Evangelii secundum Matthæum:

¶. Gloria tibi Domine.

In illo tempore: Ascendens Jesus in naviculam, transfractavit, et venit in civitatem suam. Et ecce offerebant ei Paralyticum jacentem in lecto: et videns Jesus fidem illorum, dixit Paralytico: Confide, Fili, remittuntur tibi peccata

tua. Et ecce quidam de Scribis dixerunt intra se: Hic blasphemat. Et cum vidisset Jesus cogitationes eorum dixit: Ut quid cogitatis mala in cordibus vestris? Quid est facilius dicere: Dimittuntur tibi peccata tua, an dicere surge, et ambula? Ut autem sciatis, quia Filius hominis habet potestatem in terra dimittendi peccata, tum ait Paralytico: Surge, tolle lectum tuum, et vade in domum tuam. Et surrexit, et abiit in domum suam. Videntes autem turbæ timuerunt, et glorificaverunt Deum, qui dedit potestatem talem hominibus.

¶. Laus tibi Christe.

Imponat dexteram super caput infirmi, et dicat:

Super ægros manus imponent, et bene habebunt. Jesus Filius Mariæ, mundi salus, et Dominus, meritis, et intercessione Sanctorum Apostolorum Petri, et Pauli, atque advocatorum tuorum, et omnium Sanctorum, sit tibi clemens, et propitius. ¶. Amen.

Police dextero signet ejus frontem, et dicat:

Per signum Sanctæ Crucis, et per donum Sancti Spiritus, det tibi Deus sanitatem mentis et corporis.

¶. Amen.

Denuo asperget infirmum aqua benedicta in modum crucis, dicens:

Bene ☧ dictio Dei omnipotens, Pa ☧ tris, et Fi ☧ lii, et Spiritus ☧ Sancti, descendat super te, et maneat semper. ¶. Amen.

Alias benedictiones pro infirmis vide supra pag. 173, et sequentibus.

(Ex Rit. Rom.).

Sequentes preces omnes, vel ex parte, prout tempus et ægrotorum conditio feret, pro arbitrio Sacerdotis dici, vel omitti possunt.

Sacerdos igitur infirmi cubiculum ingressus primum dicat:

¶. Pax huic domui. ¶. Et omnibus habitantibus in ea.

Mox infirmum, et lectum ejus, et cubiculum asperget aqua benedicta dicens: Antiph. Asperges me, etc.

Deinde erga infirmum officium suum præstet, ut supra dictum est. Quo præstito, vel antequam discedat, dicere poterit supra infirmum aliquem Psalmum ex quatuor prioribus panitentialibus, vel Psalmum Qui habitat, supra pag. 200, etc., cum Gloria Patri in fine; postea dicat: Kyrie eleison, etc., ut supra pag. 422.

OREMUS.

Deus, cui proprium est misereri semper, et parcere, suscipe deprecationem nostram; ut nos, et hunc famulum tuum, quos delictorum catena constringit, miseratio tuæ pietatis clementer absolvat.

Deus, infirmitatis humanæ ut supra pag. 423, usque ad verba: Per Christum Dominum nostrum. ¶. Amen. *Deinde:*

Benedictio Dei omnipotentis, Pa ☧ tris, et Filii, et Spiritus Sancti descendat super te et maneat semper. ¶. Amen.

Deinde asperget eum aqua benedicta.

Qui sequuntur Psalmi, et Evangelia, cum Precibus, pro temporis etiam opportunitate, et pro ægrotantium desiderio, Sacerdotis arbitrio dici poterunt.

PSALMUS VI.

Domine ne in furore tuo arguas me: * neque in ira tua corripias me.

Miserere mei, Domine, quoniam infirmus sum: * sana me, Domine, quoniam conturbata sunt ossa mea.

Et anima mea turbata est valde: * sed tu, Domine, usque quo?

Convertere, Domine, et eripe animam meam: * salvum me fac propter misericordiam tuam.

Quoniam non est in morte qui memor sit tui: * in inferno autem quis confitebitur tibi?

Laboravi in gemitu meo, lavabo per singulas noctes lectum meum: * lacrymis meis stratum meum rigabo.

Turbatus est à furore oculus meus: * inveteravi inter omnes inimicos meos.